

Eszteró István

Trianon-országban

*otthonom, hűs lomb levélbiccentése,
fáradt idegnek fűbe süppedő
haladék, amíg kisimulhat mégis
a homlokon a gyűrődő redő,*

*egymásba nyíló érvek szobáin
karosszék himbálja szótlán szavam,
mely szívdobbanásokkal feleselve
csak önmagába lapozgatva van:*

*komor világrészem örömtisztása,
fény, árnyék hegyvölgye, fátumfolyó
Trianon-országban, félelemhegylánc,
imádatózon, közönybe fogyó,*

*ahol mint lehelet gyöngyharmatában
zöldellne éden, mint részben egész,
sívóhomokot serényen bejárva
égig érő fáknak hitéhez érsz,*

*mely kiforgatott terekbe hatolva
magához ölel elveszett talajt,
amíg a hajszálgökökerek imája
valamely csillagjárással kihajt,*

*akár a törékeny gyermeki jókedv
viszályt békévé sugárzó szeme,
ki tudja összhang kezdetét és végét,
hogy oltalmában jót cselekszem-e...*

*a Kárpát-medence égő zugában
ágyúdörejtől rengett a plafon,
otthonba otrombán tört világérdek,
nézzük a képernyőt hülyén, vakon*

*karnyújtásnyira leomló falaktól,
mintha más bolygó lenne, más világ,
pedig otthona léleknek csak egy van,
s körötte kavargó halálszilánk...*

*Felhők nyájai ballagnak az égen,
nomád szívemet megvadítja minden tavasz,
a furcsa föld, a vakító napok.*

Oláh János: *Katonák*